

Problem s alkoholom!

preuzeto iz katoličkog časopisa „Ljubite jedni druge“

Odgovara i uređuje: vlč. Hrvoje Poljak,

župnik župe sv. Filipa i Jakova ap.

NOVI VINODOLSKI

Podaci se odnose na 2014. godinu, a predstavila ih je Josipa Kokorić Tomašević iz Lige za prevenciju ovisnosti.

Od 1880 anketiranih hrvatskih studenata od 19 do 41 godine, 1718 ih učestalo pije, što bi značilo da prilikom jednog noćnog izlaska popiju više od šest žestokih pića. Također, popriličan broj ispitanih, odnosno njih više od pet stotina, kontinuirano konzumira marihuanu, a na listi opijata slijede ih tablete za smirenje i koncentraciju – stoji u rezultatima istraživanja koje je među studentima, na inicijativu i uz podršku Ureda za suzbijanje zlouporabe droga Vlade Republike Hrvatske, proveo Edukacijsko rehabilitacijski fakultet u Zagrebu.

Rezultati potvrđuju da je alkoholizam jedan od najvećih društvenih problema u Lijepoj našoj. Imamo oko 200 tisuća alkoholičara, a jedan građanin godišnje u prosjeku popije 12.8 litara alkohola. Zahvaljujući takvom stanju na samom smo vrhu europske ljestvice. Dakle, cijela Europa puno pije, no Hrvati, nažalost, stoje uz bok Rusiji, Poljskoj, Češkoj i Njemačkoj.

On je Otac pun ljubavi i milosrđa!

Imam 52 godine. Prošlo je gotovo 9 godina kako sam se oslobodio depresije. Htio bih podijeliti svoje iskustvo i pokušati objasniti kako sam dospio u to bolesno stanje i kako sam se izborio za zdravlje. Nadam se da će ova moja ispovijest biti barem nekom od pomoći...

Potječem iz katoličke obitelji. Roditelji su nastojali prenijeti vjeru na nas, svoju djecu. Svaku smo večer gledali oca i majku na koljenima kako zajedno mole. Ja bih, pak, klečao samo onda kad bih se našao u nekim teškoćama, a kad bi se sve sredilo zaboravljao sam na Boga. Bog mi se činio, još od najmlađih dana, vrlo surovim, nekim tko jedva čeka priliku da me kazni za moje grijehе. U crkvu sam išao jedino kad sam „morao“ i jer su išli moji roditelji, a ne iz potrebe susresti se s Bogom.

Kad sam imao nekih 13 godina po prvi put sam se susreo s alkoholom. Prvo sam ga pio s vremena na vrijeme i u malim količinama, a potom sve češće i više. U početku moje ovisnosti o alkoholu sve mi je bilo lijepo – kad bih pio, osjećao bih se pravim muškarcem, usprkos mladosti i niskom rastu. Prštio sam humorom i bio u centru pažnje svog društva. Postajalo je sve gore i gore. Kad bi alkohol prestao djelovati, od fizičkog jada bio bi teži samo onaj moralni. Moja je vjera slabila sve više, zanemarivao sam molitvu i s vremenom sam počeo propuštati nedjeljnu svetu Misu. Moj je život sve manje bio u skladu s Crkvenim naukom, padao sam u sve teže grijehе. Želeći se umiriti uvjeravao sam se kako i većina drugih tako živi. Kad bi me uhvatila teška grižnja savjesti isti bih je tren „umirivao“ alkoholom.

Osjećao sam se sve gore i gore, i naposljetku u rujnu 1983. godine obolio sam od depresije. To neraspoloženje neki liječnici nazivaju bolešću duše. Tako je bilo, čini se, i u mom slučaju. Uopće nisam osjećao Božju blizinu, ni Njegovu ljubav. Počeli su me liječiti lijekovima i zabranili mi piti alkohol. Ipak, nisam se pridržavao liječničkih uputa punih 16 godina. Proživljavao sam u to vrijeme pravi košmar: pokušaj samoubojstva, redoviti boravci u psihijatrijskim klinikama... Pao sam u ponor, a prepreka između Boga i mene postala je nepremostiva.

Iz današnje perspektive, mogu reći da sam pao u sotonske ralje. Otac laži doveo me do ponora malodušnosti i nije mi dopustio vjerovati da me Bog ljubi, da je milosrdan i da mi može otpustiti sve moje grijehе. Ležeći tjednima nepokretno u bolničkom krevetu postavljao sam Bogu samo jedno pitanje: „Zašto ja, zašto se sve to baš meni dogodilo?“ Osjetio bih tada paničan strah pred Bogom. Često sam se predavao malodušnosti, ne vjerujući u Božje milosrđe...

Preokret se dogodio u svibnju 1999. godine, kada sam krenuo s jednom molitvenom zajednicom posvećenoj Duhu Svetom na molitveno bdijenje u Częstochowu. Iako je padala kiša i bilo vrlo hladno, toga uopće nisam osjećao. Jedino što sam osjećao bila je Isusova blizina i blizina Njegove Majke. Osjećao sam se ljubljenim... Suze su same tekle... Bio je to trenutak mojeg obraćenja i mojeg postupnog ozdravljenja...

Kako sam se vratio iz Częstochowe počeo sam redovitije moliti, osobito Kronicu. Poslije mi je Bog tako usmjerio korake pa sam u kolovozu iste godine otišao na hodočašće u Međugorje. Tamo mi je Bog dopustio spoznati potpunu istinu – On nije Bog surov i strašan, neumoljiv sudac, već Otac pun ljubavi i milosrđa.

Nakon životne Ispovijedi, za vrijeme koje sam Isusu priznao i predao sve svoje slabosti i grijeha, osobito ovisnost o alkoholu, i pri tome isplakao more suza, osjećao sam se kao čovjek osuđen na smrtnu kaznu, kojem su u trenutku podareni i život i sloboda. Upravo sam tada shvatio da povjeravajući svoj život Bogu i dajući mu da me On vodi, neću skončati u paklu, kako sam to toliko godina sebi umišljao. Mojoj radosti nije bilo mjere!

Vrativši se kući želio sam još više upoznati Boga, jer sam znao da sam ništa ne mogu učiniti. Počeo sam ići na župne susrete Zajednice obnove u Duhu Svetom. Povjerio sam svjesno svoju sudbinu u Isusove ruke i ništa nisam izgubio, dapače: dobio sam nov, ljepši život. Vratila mi se želja za životom, čak i dobar zdrav humor za koji nije bilo potrebno biti „pod gasom“...

Više ne mislim na samoubojstvo – dapače, želim živjeti onoliko dugo koliko mi to Bog dopusti. Sada znam da iako sam grešnik, Isus je svoj život položio i za mene! On me ljubi ovakvog kakav jesam – sa svim mojim manama i nedostacima.

Danas zahvaljujem Bogu za tih 16 godina košmara. Zahvaljujući njima iskusio sam što znači živjeti u grijehu, bez Boga, a što znači živjeti s Njim, u blizini i ljubavi Božjoj, u radosti i miru koje samo On može dati, ako mu čovjek prepusti prvo mjesto u svom životu. Danas više ne mogu zamisliti život bez svakodnevne molitve, redovite svete Mise i svete Pričesti kao i mjesečne svete Ispovijedi.

Hvala Bogu!

Bernard

Prekinula sam sa prijavom prošlošću...

Dolazim iz brojne katoličke obitelji. Imam 25 godina. Nismo živjeli u izobilju, ali smo živjeli normalno i nije bilo nekih većih poteškoća. U osnovnoj i srednjoj školi bila sam puna kompleksa. Bilo me je doslovno sram zbog svega: mog izgleda, načina odijevanja, onoga što govorim, načina na koji govorim i sl. Izbjegavala sam društvo, nigdje nisam uspjela pronaći svoje mjesto.

Sada, s vremenske distance, vidim što je bilo uzrok mojih kompleksa – i ne samo mojih: i moje sestre su imale iste probleme u vremenu odrastanja kao i ja, iako nismo izgledale ništa lošije od drugih djevojaka. Tata (kojega jako volim) je bio, mogli bismo reći, sasvim na svom mjestu, dobar čovjek. Nikada mu se nije dogodilo da bi se napio, no ipak je u životu učinio puno pogrješaka kad se radilo o našem odgoju. Zapravo, nema čovjeka koji ih ne čini...

Naš tata je bio vrlo strog i zahtjevan čovjek. Nikada (ali doslovce nikada!) nas nije pohvalio i često nas je kritizirao, i mene i sestre. Nije nam znao pokazati ljubav. Nikada nisam čula nikakav kompliment s njegove strane.

Sjećam se kako sam još kao malo dijete (možda sam imala nekih šest godina), odlazeći na spavanje znala zatvarati oči i zamišljati kako mi prilazi tata, ljubi me u čelo i kaže: „Laku noć, voljena moja princezo. Volim te.“ Nažalost, moji su snovi ostali neostvareni...

U mojoj 16. godini počeli su i moji prvi problemi s alkoholom. Zahvaljujući sestričnici, koja je uvijek bila vrlo smiona, našla sam nekoliko prijateljica. Nažalost, nisam uspjela naći vlastito društvo koje bi meni odgovaralo... Ove su mi prijateljice ubrzo pokazale da se može „dobro“ zabaviti nakon nekoliko čašica. Čim bih „popila koju“, zaboravljala sam svoje komplekse, postajala društvenijom i razgovorljivijom. Bilo mi je lakše uspostaviti i kontakt s mladićima. Pokušavala sam od njih, bez obzira na cijenu, izvući barem mrvicu ljubavi.

Sada vidim da je ova težnja za ljubavlju i blizinom za mene bila presudna. Iako sam se uvijek smatrala vjernicom, ipak sam – u dobi od 16 do 19 godina – jako griješila. Moram priznati da mi Bog nije bio na prvomu mjestu. Kada bih sagriješila, pokušavala sam se opravdati i zatomiti glas savjesti.

U dobi od 18 godina, upoznala sam Martina, mladića s kojim sam bila dvije godine. Bio je alkoholičar, a da toga isprva uopće nisam bila svjesna. Bila sam strašno zaljubljena. A Martin, kada ne bi pio, jako se lijepo odnosio prema meni. No takvih je trenutaka bivalo sve manje. Kada bi popio par piva, Martin bi se promijenio do neprepoznatljivosti: počeo bi se „upucavati“ drugim djevojkama, sjedao bi u auto, pokušavao me nagovoriti da spavamo zajedno. Branila sam se od

toga, no s vremenom, u nekoliko navrata sam popustila, zbog čega mi je jako žao. Tada mi se činilo da sam mu samo dokazala koliko ga jako volim. Ali, ne temelji se na tome istinska, odgovorna ljubav.

Nakon pola godine veze, Martin mi je priznao da me je prevario s drugom djevojkom. Srušila sam se od očaja, počela ridati, poželjela sam umrijeti i nikako se nisam mogla smiriti. Martin je plakao zajedno sa mnom, ispričavao se, opravdavao se da nije znao što radi jer je bio pijan. Bila sam tako zaljubljena da sam mu oprostila, postavljajući ipak jedan uvjet: mjesec dana bez i jedne kapi alkohola. Martin je to za mene i učinio.

No, nakon mjesec dana ponovno je počeo piti u ogromnim količinama. Ponovno me je prevario, i to nekoliko puta, što sam doznala tek puno kasnije. Veza s Martinom je za mene bilo vrijeme velike patnje. Iz dana u dan sam imala sve više problema sa spavanjem, stalno sam se bojala da se možda opet nije napio, je li se vratio kući, je li me opet prevario s drugom djevojkom... No, bila sam toliko zaljubljena da nisam uspjela prekinuti s njim odjedanput. Stvarno sam tada bila u stanju za njega učiniti sve, samo da prestane piti. Nisam bila u stanju izići na kraj s njegovom ovisnošću o alkoholu. Martin je cijelo vrijeme tvrdio da me voli, da pokušava prestati piti, ali mu ne ide.

Počela sam tražiti pomoć u obitelji, kod liječnika, psihologa. Puno sam molila, često suzama topila jastuk, zazivala Boga u pomoć, tražila izlaz iz ove situacije. Roditelji su se jako zabrinuli za mene vidjevši me često uplakanu. Sve češće sam išla na sv. Misu i ispovijed. Smisao ovom svom trpljenju nalazila sam jedino gledajući na nj kroz perspektivu Kristova križa.

Na kraju sam shvatila: ako Martin ne prihvaća da je bolestan i ne pristane na liječenje, i usprkos mojoj najboljoj volji, neću mu moći pomoći. Postavila sam na kraju uvjet: ili će se liječiti, ili je s nama gotovo. Martin se branio da nije bolestan, da svatko ima pravo katkad popiti koju čašicu, da je to normalno i da se nema namjeru liječiti.

S bolom u srcu, donijela sam konačnu odluku o raskidu veze. Prekidajući s njim prekinula sam i sa svojom prljavom prošlošću. Svoj sam život potpuno povjerila Bogu. Alkohol me više ne vuče, prekinula sam sve veze sa starim društvom. Nekoliko mjeseci nakon prekida, otišla sam na hodočašće na Jasnu Goru i ondje položila zavjet da neću okusiti ni kap alkohola u životu i to prikazala

za osobe koje su ovisne o alkoholu. Prošle su tri godine od tog obećanja i ponosna sam jer ga uspijevam održati. Često molim ili postim za oslobođenje i ozdravljenje ovisnika. U molitvi ne zaboravljam ni Martina ni njegova oca koji je također alkoholičar. Nedavno sam čula da je Martin bio nekoliko tjedana u bolnici zbog upale gušterače. Napokon je priznao samom sebi da je alkoholičar. Vjerujem da je to prvi korak do njegova izlječenja. Moji odnos prema muškarcima od tada se potpuno promijenio.

Sada mi je najvažniji Bog. Znam da kad je Bog na prvomu mjestu, onda je i sve drugo na pravomu mjestu. Sad sam radosna i smirena osoba koja ne traži ni ljubav ni blizinu na silu. Vjerujem da će Bog za mene naći odgovarajuću osobu u pravom trenutku.

Posljednjih godina svakodnevno molim za dobrog muža po zagovoru svetog Josipa.

Žarko želim da to bude čovjek potpuno predan Bogu i takvu osobu strpljivo čekam. Isuse, uzdam se u Tebe!

Natalija

„**NEUMJERENOST** napada čovječju ravnotežu na vrlo širokoj fronti, a osobito na području uzimanja hrane, pića i narkotika. Neumjerenost u jelu zove se *proždrljivost*, a neumjerenost u piću tj. pretjerano uživanje alkohola, naziva se *pijanstvo*. Ono ne mora svaki put dovesti do opojnosti i gubitka razuma, očituje se u čestom pijuckanju vina, rakije, likera, aperitiva, kave, svih opojnih i općenito slatkih pića.

Otkrivanjem novih narkotika danas se sve više širi *narkomanija*. Mnogi bolesni ljudi, brodolomci života, neurotici i neiskusna mladež traži *zaborav i kompenzaciju* ne samo u opojnim pićima nego i u opojnim drogama...

Svaka neumjerenost je zapreka duhovnom napretku. Rađa hedonizmom, mekoputnošću i lijenošću, što je u najvećoj opreci s duhovnošću. Zapostavlja pravila razuma i razboritosti, teško vrijeđa ljudsko dostojanstvo. Oduzima čovjeku svijest, duševno ga otupljuje, ponizuje do živinstva. Uzrok je premnogih osobnih (bolesti!) i socijalnih zala (raspad obitelji, stradaju djeca itd.).

Neumjerenost treba na vrijeme liječiti: misliti na svoje dostojanstvo, svoje dužnosti i zle učinke ove mane... Biti zaposlen, čuvati se besposlice... Izbjegavati grješne prigode i loše društvo... Nada sve: svladavati se, poštujući red i mjeru!“

usp. Živan Bezić, *Kršćansko savršenstvo*

MOLITVA ZA OSLOBOĐENJE OD DUHA ALKOHOLIZMA

**Božansko Milosrđe, izlij svoje Milosrđe
na sve ovisnike o alkoholu.**

**Uroni ih u more svoga Milosrđa
i oslobodi ih od tog poroka.**

**Isuse, ti znaš šta se s tom dušom događa
kad poseže za alkoholom.**

Molim te, izliječi rane duše.

**Ispuni svojom Milošću
da bi po tvome Milosrđu došao
do pravog pokajanja i pouzdanja
u tebe Milosrdni Isuse, koji možeš sve.**

Isuse, ti možeš alkoholičare osloboditi i ozdraviti!

Najokorjelije grešnike obratiti!

Hladne i mlake vatrom svoje ljubavi zapaliti!

Bolesne i zarobljene ozdraviti i osloboditi!

**Milosrđe, Milosrđe, Milosrđe neka siđe
na sve zarobljene alkoholom i svim ovisnostima!**

**Milosrdni Oče, budi ljubljen, proslavljen,
čašćen i hvaljen u svima njima!**

Ulij u njihova srca vjeru, ufanje i ljubav!

Učini ih slobodnima, da uživaju slobodu djece Božje.

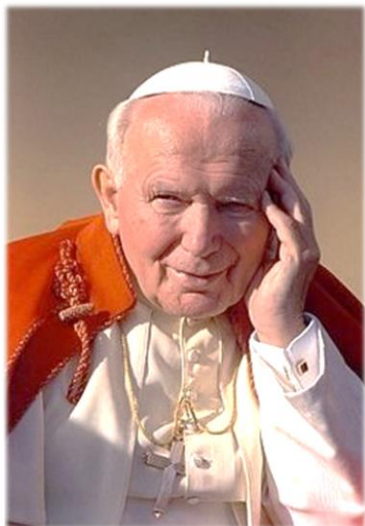
Amen. Aleluja!

Molitva po nadahnuću Jozefine Glasnović

Krakow, 23.04.2017.

Sveti Ivane Pavle, hvala ti!

Brojni čitatelji rado žele podijeliti svoja svjedočanstva o milostima, primljenima po zagovoru sv. Ivana Pavla II. Ovo je jedno od njih...

Gotovo čitav život, od ranog mladenaštva do svojih zrelih godina, točnije do prije tri godine, bio sam teški ovisnik o alkoholu. Neprestana težnja popiti još koju čašicu odredila je moj svakodnevni život.

Za vrijeme televizijskog prijenosa sahrane Ivana Pavla II. kardinal Ratzinger rekao je kako Papa prinosi naše molitve i sve naše nakane pred Božje prijestolje. U tom trenutku zamolio sam Ivana Pavla II., ne samo da prestanem piti, već da više nikada ne pokleknem požudi za alkoholom. Istog sam dana shvatio da sam primio traženu milost! U duši se javila potreba uzeti i moliti svetu Krunicu. To me nadahnuće nije napuštalo. Imao

sam osjećaj kao da mi sam Ivan Pavao II. u ruke stavlja zrnca svete krunice, ostavljajući mi u zadatak neprestano zahvaljivati za primljenu milost. Osjećao sam potrebu naučiti moliti Krunicu, ali trebalo mi je gotovo godinu dana da to i učinim. Na posljertku sam upitao jednog svećenika kako moliti i na Internetu potražio sve na tu temu...

Minule su tri godine od tog događaja i znam da se nisam oslobodio zla alkohola vlastitim snagama. Kod kuće i danas držim alkohol, nudim ga svojim gostima, u stanju sam držati bocu u rukama, ali nemam više potrebu piti! I to je za mene istinsko čudo!

Stanko

„Blažena Djevica Marija je krunici podarila takvo djelovanje da ne postoji nijedan materijalni ili osobni, obiteljski, društveni, duhovni, nacionalni ili međunarodni problem koji se putem nje i naše žrtve ne bi mogao riješiti.“

Sestra Lucija iz Fatime

